

РЕШЕНИЕ

№ 38565

гр. София, 20.11.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 17 състав, в
публично заседание на 20.10.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ана Методиева

при участието на секретаря Грета Грозданова, като разгледа дело номер **9904** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 85 и чл. 84, ал. 2, вр. с чл. 76б, ал. 1, т. 2 от Закона за убежището и бежанците (ЗУБ), вр. с чл. 145 и сл. от Административно-процесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба на М. К. Д., ЛНЧ: [ЕГН], [дата на раждане] в С., [населено място], обл. Х., гражданин на С., чрез адв. Б. Б., срещу Решение № 4510 от 13.08.2025 г. на председателя на Държавната агенция за бежанците (ДАБ) при Министерски съвет (МС) на Република България, с което на основание чл. 75, ал. 1, т. 2 и 4 ЗУБ на чужденеца е отказан статут на бежанец и хуманитарен статут.

В жалбата, както и в съдебно заседание - лично и чрез процесуален представител, са наведени отменителните основания по чл. 146, т. 3, 4 и 5 АПК. Поддържа се наличие на нови обстоятелства по смисъла на чл. 76а ЗУБ, а именно хуманитарна катастрофа, пряка заплаха за жалбоподателя, както и представен документ, че е издирван за да бъде включен в редиците на кюрдските въоръжени сили.

Твърди, че административният орган едностранно е приел, че информацията предоставена от жалбоподателя е противоречива, като счита, че въпросните противоречения може да са възникнали от грешен превод или грешна интерпретация на преводача. В жалбата и в съдебно заседание се излагат доводи за необоснованост на изводите на ДАБ, че след декември месец 2024 в С. е спокойно и гражданската война почти е приключила. Твърди се, че административния орган не е разгледал в детайли информацията идваща от С., както и не е взел предвид и последните решения Съда по правата на човека. Сочи се, че съгласно официалната страница на Министерството на външните работи на Република България, С. е с индекс на риска ниво 5 - най-

високото ниво на опасност. Излага още, че съгласно В. комисариат на ООН за бежанците (ВКБООН; UNHCR – United Nations High Commissioner for Refugees), връщането в С. е нехуманно. Позовава се на мотивите на съдебно решение по адм. дело № 2976/2025 на АССГ.

Твърди нарушение на чл. 35 и чл. 59, ал. 2, т. 4 АПК, чл. 75а, ал. 2 ЗУБ, чл. 33 от Женевската конвенция, чл. 3 от Европейската конвенция за правата на човека (ЕКПЧ), както и на Директива 2011/95/ЕС (Квалификационна директива), която задължава органите да предоставят субсидиарна закрила при наличие на сериозна и индивидуализирана заплаха.

Прави искане оспореното решение да бъде отменено. Жалбоподателят се представлява от адв. Б., Софийска адвокатска колегия.

Ответникът - председателят на Държавната агенция за бежанците при Министерски съвет на Република България изразява становище за неоснователност на жалбата. Поддържа, че по отношение на жалбоподателя не са налице основанията по чл. 8 и 9 ЗУБ, тъй като не е направил релевантни твърдения за осъществено спрямо него преследване от страна на държавата, партии или организации, които контролират същата или значителна част от територията ѝ. Сочи, че посочените от чужденеца трудни условия на живот и липсата на работа налагат извода за наличието на проблеми от битов и икономически характер, които не попадат в обхвата на ЗУБ. По аргумент на представените справки относно област Х., счита, че са налице безспорни данни, че независимо, че има данни за спорадични инциденти свързани със сигурността в района, не е налице безогледно насилие и обстановката е овладяна до степен, която да осигури приемливо ниво на сигурност за населението и съществува възможност за установяване на част от територията на страната.

Прави искане жалбата да бъде отхвърлена като неоснователна. Ответникът се представлява от юрк. К..

Административен съд – София-град, III отделение, 17 състав, като обсъди твърденията на страните и прецени събраните по делото доказателства, намира за установено от фактическа страна следното:

На 25.07.2024 г. М. К. Д. за първи път е поискал закрила с молба УРИ 105400-2400 на Дирекция „Миграция“, Специален дом за временно настаняване на чужденци - С.. На основание чл. 58, ал. 4 ЗУБ, молбата е изпратена на ДАБ. Желанието за закрила е потвърдено лично и с молба вх. № 2104/02.08.2024 г. на РПЦ - Х..

На 19.08.2024 г. е проведено интервю, в което са изяснени обстойно фактите и причините, поради които чуждият гражданин е напуснал страната си на произход и е подал молба за закрила в Република България. В това интервюто М. К. Д. е твърдял, че е напуснал С. на 18.07.2024 г. и нелегално преминал в Турция. Напуснал страната си само с копие на извлечение от граждански регистър, защото нямал никакви документи и не си е вадил лична карта. В Република България влязъл на 19.07.2024 г., не по законоустановения ред и не през определените за целта места. Заявил е, че е вървял четири дни пеша и е стигнал до С.. Мотивирал молбата си за закрила с общата обстановка на несигурност в страната си и с икономически проблеми. Разказал е, че е роден и живял в [населено място], общ. Р. А., обл. Х.. Семейството му - родителите му, двамата му братя и петте му сестри, останали в страната му и живеели в родното му [населено място]. Напуснал С. защото имало бойни действия, нямало сигурност и работа, и нямал как да изкарва прехраната си. Когато напускал страната си, в Хазна имало сражения между кюрдските сили и Свободната армия. Селото и районът им били под контрола на кюрдските сили. Заявил е, че не е виждал убити хора и не е ставал свидетел на сражения през годините на война в С., като не е имал проблеми заради своята етническа принадлежност и заради изповядваната от него религия. Декларирал е, че не е бил арестуван, съден или осъждан и не е имал проблеми с официалните

власти, както и че не е членувал в политическа партия или организация и не е бил член на въоръжена групировка. Посочил е, че никой не го е заплашвал и върху него не е било оказвано насилие.

На 15.11.2024 г. с Решение № 11945 председателят на ДАБ е отказал да предостави статут на бежанец и хуманитарен статут на чуждия гражданин. Той е обжалвал решението пред Административен съд - Хасково, който с Решение № 69/06.01.2025 г., по адм. дело 1350/2024 г. е отхвърлил жалбата.

На 02.05.2025 г. е подадена последваща молба за международна закрила по ЗУБ от М. К. Д., с № КП-04-2930 на ДАБ.

На 12.05.2025 г. е подадено допълнение с № КП-04-3110 към последващата молба, към което е приложен документ, според който М. К. Д. е заплашван от преследване, ако не се яви в Център за задължителна самозащита в С.. Документът е заведен под № КП-04-3108/12.05.2025 г.

На 27.05.2025 г. с докладна записка рег. № УП 33677 последващата молба е допусната до производство за предоставяне на международна закрила.

На 29.05.2025 г. с молба вх. № 937 чуждият гражданин е поискал международна закрила в Република България и същият ден е извършена поредна регистрация.

В проведеното на 29.05.2025 г. интервю молителят е разказал, че е напуснал родината си през юни 2024 г. Заявил е, че в страната си имал лична карта. В България влязъл през юли 2024 г. и с автомобил тръгнал за С.. Напуснал С. заради войната и бомбардировките. Когато напуснал родината си войната била между кюрдите и турските сили. Турците постоянно бомбардирали района, в който живеел. Освен това кюрдите искали да се бие на тяхна страна. До напускането на С. никой не му бил връчвал призовка, защото нямал навършени необходимите години. Бил търсен няколко пъти от кюрдите, но се криел. Разбрал, че нямало къде повече да се крие и тогава напуснал. След неговото отпътуване кюрдите дали призовката на родителите му. Копие на призовката представил с последващата молба. Заявил е, че призовката била връчена около март 2025 г. После обаче е заявил, че на призовката имало дата и на тази дата била връчена призовката на родителите му. Споделил е още, че по време на първото интервю не е знаел за призовката и поради тази причина не е разказал за нея. Не желаел да се завръща в С., защото ако се върнел там където били кюрдите, щели да го вземат да се бие на тяхна страна. Ако се върнел там където нямало кюрди, щял да бъде мобилизиран от властите. През годините бил видял много жестока война и не искал да се връща в С..

На 13.08.2025 г. с Решение № 4510 на председателя на ДАБ при МС на Република България, поради липса на предпоставките по чл. 8 и чл. 9 и на основание чл. 75, ал. 1, т. 2 и 4 ЗУБ на чужденеца е отказан статут на бежанец и хуманитарен статут.

За да достигне до този резултат, административният орган е приел, че по делото не са установени факти и доказателства, които да сочат, че молителят е бил подложен на преследване в страната си на произход поради раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или политически убеждения, както и че не е налице реална опасност за живота или сигурността му при евентуално завръщане в С.. Органът е счел, че твърденията на кандидата са общи и противоречиви, не се подкрепят от достоверни доказателства и не установяват индивидуален риск от преследване или сериозно посегателство. Въз основа на служебно събраната информация за актуалната обстановка в С., включително в област Х., административният орган е приел, че в страната не се води въоръжен конфликт с такава интензивност, че всяко цивилно лице да е изложено на реална заплаха за живота си само поради пребиваването си там, като се отчита тенденция към стабилизиране на ситуацията и възстановяване на държавния контрол.

Поради липса на основанията по чл. 8 и чл. 9 ЗУБ, както и при отсъствие на нови факти по

смисъла на чл. 76а, ал. 1 от същия закон, органът е направил извод, че молбата за международна закрила е неоснователна и следва да бъде отхвърлена.

Решението е връчено на адресата му на 04.09.2025 г.

При така установеното от фактическа страна от правна страна съдът приема следното:

Жалбата е процесуално допустима - подадена е срещу подлежащ на съдебен контрол административен акт, от надлежна страна - адресат на акта и засегнат неблагоприятно от него, в указания 14-дневен срок съгласно чл. 84, ал. 3 ЗУБ.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Решението е постановено от компетентен административен орган – председателят на ДАБ при МС, съгласно чл. 48, ал. 1, т. 1 ЗУБ.

Административният акт е издаден в писмена форма, съдържа фактически и правни основания, като при издаването му не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила.

От приетите и неоспорени по делото доказателства се установява, че жалбоподателят е информиран писмено на разбираем за него език за реда, който ще се следва в производството, за правата и задълженията му, както и за организациите, които предоставят правна и социална помощ на чужденци (чл. 58, ал. 8 ЗУБ). Преди провеждането на интервюто е дал съгласието си, заявил е, че няма пречки за провеждането му, по време на интервюто му е била дадена възможност да изложи бежанската си история и да ангажира доказателства в подкрепа на твърденията си на заявления от него език, като за целта е бил осигурен превод. След провеждане на интервюто текстът на протокола му е преведен на разбираем от него арабски език, удостоверил е с подписа си, че няма възражения по него. В съответствие с изискването на чл. 73 ЗУБ, молбата е била разгледана индивидуално, като на кандидата е била дадена възможност да изложи всички свои доводи свободно и добросъвестно и не е бил ограничен да посочи и евентуално да представи доказателства в подкрепа на твърденията си.

Обжалваното решение е издадено и в съответствие с материалния закон.

Съгласно чл. 8, ал. 1 ЗУБ, статут на бежанец в Република България се предоставя на чужденец, който поради основателни опасения от преследване, основани на раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група, се намира извън държавата си по произход и не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава.

В ал. 4 на същия член е предвидено, че „преследване“ по смисъла на закона представлява нарушаване на основните права на човека или съвкупност от действия, които водят до такова нарушаване и са достатъчно тежки по своето естество и повторяемост.

По делото не се установява жалбоподателят да е обект на преследване по някое от посочените основания. Той не е бил арестуван, съден или осъждан, не е членувал в политическа партия или въоръжена групировка, не е сочил случаи на заплахи, насилие или други форми на репресия, а посочените от него мотиви за напускане на страната са от икономически и битов характер, които не попадат в приложното поле на чл. 8 ЗУБ.

Съгласно чл. 9, ал. 1 ЗУБ, хуманитарен статут се предоставя на чужденец, който не отговаря на изискванията за статут на бежанец и не може или не желае да получи закрила от държавата си по произход, тъй като може да бъде изложен на: 1. реална опасност от смъртно наказание или екзекуция; 2. изтезание или нечовешко или унизително отнасяне или наказание; 3. тежки заплахи срещу живота или личността поради безогледно насилие в случай на въоръжен конфликт.

В случая не се установява нито една от тези хипотези. Няма данни жалбоподателят да е заплашен от смъртно наказание или да е бил подложен на изтезание. Представените от ДАБ актуални

справки сочат, че в С. не е налице безогледно насилие, а в регионите под контрола на преходното правителство, включително област Х., обстановката е стабилизирана, държавните институции функционират, а част от разселените лица се завръщат по домовете си.

Жалбоподателят не е релевирал нови факти или доказателства, настъпили след приключване на преходното производство, които да обосновават основателност на искането му за международна закрила. Представените от него извадки от медии и интернет източници, както и копие от т.нар. призовка, не представляват нови, относимо доказани факти, а само субективни тълкувания на общодостъпна информация.

Твърдението за „хуманитарна катастрофа“ в С. е общо и недоказано. Представените статии и справки са от края на 2024 г. и първите месеци на 2025 г., т.е. преди подаване на последващата молба и не сочат промяна на обстановката, а напротив - потвърждават тенденция на стабилизиране.

Представеният „документ за издирване от кюрдските сили“ не е представен в оригинал, съдържа вътрешни несъответствия и не може да бъде счетен за автентичен. При това дори да се приеме за достоверен, от актуалната справка на Дирекция „Международна дейност“ при ДАБ е видно, че след февруари 2025 г. Сирийските демократични сили (SDF) са интегрирани в националните структури на новото сирийско правителство, а наборната служба е премахната, което прави твърденията за преследване поради отказ от участие в бойни действия обективно неоснователни.

В административното производство, както и в съдебното заседание от 20.10.2025 г. жалбоподателят представя и копия от публикации от електронни издания, снимков материал, доклади и съдебна практика. Тези доказателства обаче нямат удостоверителна сила за конкретни факти относно личното му положение и не могат да бъдат приети за официални източници на информация. Представените изображения не съдържат данни за време и място на заснемане, а електронните източници не са верифицирани. Представените доказателства от различни общодостъпни източници за продължаващо насилие в С., са неотносими към фактите от бежанската история на жалбоподателя, тъй като съдържат информация за насилие в региони, различни от обл. Х.. Неотносими са и представеният протокол от съдебно заседание с изявление на страна по делото с твърдения за безогледно насилие - тези данни са неофициални и недоказани, както и представеното съдебно решение по адм. дело № 8227/2025 г. – същото касае съвсем различна фактическа обстановка. Следователно представените доказателства не оборват извода на административния орган относно липсата на нови обстоятелства и индивидуализирана заплахата по смисъла на чл. 9, ал. 1, т. 3 ЗУБ.

Следователно, не са налице нови обстоятелства по смисъла на чл. 76а, ал. 1 ЗУБ, които да налагат различна преценка от вече извършената в първото производство.

На следващо място, в двете интервюта на жалбоподателя се установяват съществени противоречия, които обективно подкопават достоверността на твърденията му: веднъж заявява, че не притежава документи, а след това твърди, че има лична карта; първоначално твърди, че не е имал проблеми с кюрдските сили, впоследствие – че е бил издирван от тях; първо заявява, че не е виждал убити хора и не е бил свидетел на сражения, а по-късно – че е видял „жестока война“; твърди, че е узнал за призовката през март 2025 г., но тя е датирана юни 2024 г., а в интервюто от август 2024 г. вече е бил извън С. и не е споменал за нея.

Всички тези противоречия не могат да бъдат обяснени с „грешен превод“ или „интерпретация на преводача“, както твърди жалбоподателят, а показват опит за изкуствено създаване на основания за ново разглеждане.

На следващо място неоснователни са доводите на жалбоподателя, че решението е постановено при неизяснена и невярна фактическа обстановка относно сигурността на страната на произход,

въз основа на източници, предвидени в чл. 8, т. 2 от Директива 2011/95/ЕС. Тази норма предвижда, че при разглеждането на обстоятелството дали молителят има основателно опасение от преследване или дали е изложен на реална опасност от тежки посегателства, или дали има достъп до закрила срещу преследване или тежки посегателства в част от държавата на произход в съответствие с параграф 1, държавите-членки вземат под внимание в момента, в който се произнасят по молбата, общите условия в тази част на държавата и личните обстоятелства относно молителя в съответствие с член 4. За тази цел държавите-членки гарантират получаването на точна и актуална информация от съответните източници, като например върховния комисар за бежанците на Организацията на обединените нации и Европейската служба за подкрепа в областта на убежището.

Представените по делото справки на Дирекция „Международна дейност“ на ДАБ се отнасят до актуалната обществено политическа обстановка в Сирийска арабска република към момента на произнасяне по молбата за закрила, каквото е изискването на цитираната разпоредба. Правилна е преценката на административния орган, че ситуацията в С. остава нестабилна и след падане на режима на Б. А. на 8 декември 2024 г., но данните за насилие по своя териториален обхват и интензитет не могат да се определят като безогледно насилие по смисъла на чл. 9, ал. 1, т. 3 ЗУБ, така, че поради самото си присъствие на територията в обл. Х. молителят да е изложен на тежки посегателства и заплахи за живота и здравето. От приложените справки се установява, че е постигнато споразумение между Сирийските демократични сили и правителството на С. за интеграция на военните и гражданските структури; задължителната военна служба е премахната, като се преминава към доброволен принцип; наблюдава се значително завръщане на вътрешно разселени лица и бежанци – над 1,5 млн. души от декември 2024 г.; не са регистрирани данни за повсеместно безогледно насилие, нито за насочени действия срещу мирното население. Следователно, в страната на произход не съществува въоръжен конфликт с интензитет, достигащ прага по чл. 9, ал. 1, т. 3 ЗУБ и чл. 15, б. „в“ от Директива 2011/95/ЕС. С., включително област Х., се намира в процес на стабилизиране и възстановяване.

От представената в съдебното производство актуална справка на Дирекция „Международна дейност“ при ДАБ от 13.10.2025 г., изготвена въз основа на данни на Европейската агенция за убежище (ECAA), Института за изследване на войната (ISW), Сирийската мрежа за човешки права (SNHR) и ACLED, се установява, че към края на май 2025 г. по-голямата част от провинцията е под контрола на Сирийските демократични сили (SDF), като отделни райони по северната граница с Турция се намират под влияние на Сирийската национална армия (SNA) и под наблюдение на турски военни постове. В провинцията продължава присъствието на ограничени американски сили, поддържащи няколко бази и участващи в действия срещу остатъчни клетки на терористичната организация „Ислямска държава“ (ИД). През разглеждания в справката период (декември 2024 г. – май 2025 г.) са регистрирани около 113 инцидента, свързани със сигурността, от които 69 са определени като насилие срещу цивилни, а 23 като експлозии или дистанционно насилие. Въпреки това, по данни на SNHR и Университета в У., броят на цивилните жертви е изключително нисък. Отбелязват се отделни кампании за арести от страна на SDF, някои от които са извършени на фона на напрежение между SDF и преходното правителство, но липсват данни за систематични репресии срещу цивилното население или действия, които да достигат прага на „преследване“ по смисъла на чл. 8 ЗУБ. Съгласно данните на Върховния комисариат на ООН за бежанците (UNHCR), към юни 2025 г. на територията на Х. пребивават около 352 763 вътрешно разселени лица и 7 093 завърнали се от чужбина сирийски граждани, което сочи, че населението се завръща и остава в региона. Турските бомбардировки са преустановени, а пътуването между градовете Х., Камишли и Р. ал А. е възможно без значителни

рискове. Макар през октомври 2025 г. да не са проведени парламентарни избори в провинцията поради несъгласия между SDF и преходното правителство, справката отбелязва, че в региона няма активни бойни действия, а ситуацията по сигурността е стабилизирана, като основните заплахи произтичат от отделни терористични клетки, а не от широкомащабен конфликт.

От горното следва, че и към настоящия момент в провинция Х. не се наблюдава безогледно насилие с такава степен на интензитет, че всяко цивилно лице да е изложено на реална опасност за живота или личната си сигурност само поради пребиваването си там. Посочените данни са въз основа на агрегирана информация от международно признати източници, включително ACLED (A. Conflict Location & Event Data Project) и EUAA, които се ползват от съдилищата в ЕС като обективни показатели при оценка на интензитета на конфликти по чл. 15, буква „в“ от Квалификационната директива.

В тази връзка следва да се посочи, че обстоятелството, на което се позовава жалбоподателят, че Министерството на външните работи на Република България е запазило високо ниво на препоръка за сигурност при пътуване (ниво 5), има консултативен характер и не може да обвързва органа при преценка на индивидуална молба за международна закрила.

Доводите за нарушение на чл. 35 и чл. 59, ал. 2, т. 4 АПК също са неоснователни. От преписката е видно, че административният орган е събрал, обсъдил и анализирал всички релевантни доказателства – както представените от кандидата, така и служебно събраните справки за актуалната обстановка. Мотивите на решението са пълни, ясни и позволяват съдебен контрол.

Не е налице нарушение и на чл. 75а, ал. 2 ЗУБ, тъй като решението съдържа подробна оценка на достоверността на изявленията и доказателствата, в съответствие с изискванията на закона и практиката на СЕС (дело C-148/13, C-149/13 и C-150/13).

Принципът non-refoulement по чл. 33 от Женевската конвенция и чл. 3 ЕКПЧ не се нарушава, тъй като не се установява реален риск жалбоподателят да бъде подложен на изтезание или нечовешко отнасяне при евентуално връщане. Семейството му живее постоянно в родното село без данни за преследване, което потвърждава липсата на индивидуализиран риск.

Неоснователно е позоваването на решението по адм. дело № 2976/2025 г. на АССГ, първо защото това решение касае различна фактическа обстановка и не създава задължителна практика и второ – същото е отменено от Върховния административен съд.

Следва да се добави и, че жалбоподателят доброволно е напуснал С., за да се засели другаде, от желание за промяна и причини от личен характер, което го прави мигрант, а не бежанец, съгласно глава II, § 62 от Наръчника по процедури и критерии за определяне на статут на бежанец, издаден от службата на Върховния комисар на Организацията на обединените нации. Този извод следва и от изложеното от жалбоподателя в съдебното производство, че работи по трудов договор и иска да живее в България. За предоставяне на международна закрила е ирелевантно обстоятелството, че жалбоподателят работи, тъй като то не попада в обхвата на основанията по чл. 8 и чл. 9 ЗУБ.

Съдът е длъжен да отбележи, съобразявайки промяната в политическата и икономическата обстановка в С. от началото на месец декември 2024 г., че Агенцията за бежанците на ООН очаква завръщането на един милион сирийски бежанци в страната през първите шест месеца на 2025 г., като в действителност обаче призовава държавите да се въздържат от принуждаване на тези сирийски бежанци да го направят. В този смисъл, дори и да се възприеме позицията на ВКБООН, касаеща действията на държавите спрямо сирийските бежанци, игнорирайки събитията от началото на месец декември 2024 г., с оглед бежанска история на жалбоподателя и липсата на конкретни факти и обстоятелства, които да могат да бъдат приети за основания за предоставяне на статут на бежанец по чл. 8 ЗУБ и на хуманитарен статут по чл. 9 ЗУБ, подкрепени с допустими, необходими и относими доказателства, се формира извод, че с твърденията си в случая молителят

цели получаването на международна закрила единствено по лични причини.

С оглед изложеното и като е приел, че не са налице основания по чл. 8 и чл. 9 ЗУБ за предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут на оспорващия, административният орган е постановил законосъобразно решение.

При така изложените фактически и правни констатации, съдът намира, че оспореното решение е постановено от компетентен орган, при спазване на процесуалните правила, в съответствие с материалния закон и целта му. Направените в жалбата възражения са неоснователни, поради което жалбата следва да бъде отхвърлена.

Водим от горното, на основание чл. 172, ал. 2 АПК, Административен съд София-град, III отделение, 17 състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на М. К. Д., ЛНЧ: [ЕГН], [дата на раждане] в С., [населено място], обл. Х., гражданин на С., срещу Решение № 4510 от 13.08.2025 г. на председателя на Държавната агенция за бежанците при Министерски съвет на Република България.

Решението подлежи на касационно обжалване, чрез Административен съд – София-град, пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

Препис от решението да се изпрати на страните на основание чл. 138, ал. 3 във връзка с чл. 137 АПК.

СЪДИЯ: